

A watercolor illustration of a young boy with a red cheek, wearing a yellow and blue patterned shirt, sitting on a wooden structure. The background shows a green field, trees, and a wooden building under a blue sky. The style is soft and painterly.

Робін Тюз

Розділ 1

Мач Мідлтон

Однієї сонячної днини десятирічний Мач Мідлтон допомагав батькові поратися коло млина. Хлопчик саме переносив лантуха з зерном, коли почув якісь вигуки.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

До села верхи на конях заїхали десятки солдатів на чолі з землевласником, шерифом Ноттінгемширу.

— Потрібно більше грошей, — оголосив він. Йому належав замок Шервуд, тож мешканці навколишніх сіл musiли сплачувати шерифові податки, щоб у них не відібрали землі.

— Відтепер ви повинні платити вдвічі більше, ніж раніше, — провадив він.

Мачів батько страшенно розлютився.

— Лише король має право підвищувати податки! — гнівно вигукнув він.

Шериф насмішкувато вишкірився:

— Король зараз у заморських краях. Тепер я тут головний.

З цими словами він цвѡхнув коня й поскакав до свого зámку.

Увечері Мач лежав у ліжку й спостерігав, як батько лічить гроші з їхньої скриньки. Там і близько не було потрібної суми.

— Як гадаєш, Робін Гуд міг би нам допомогти? — запитав син.

Робін Гуд був таємничим розбійником, який відбирав гроші у багатіїв і роздавав їх селянам. Подейкували, що він мешкає у Шервудському лісі, однак напевно ніхто цього не знав.

Мач завжди любив слухати історії про Робіна Гуда й того вечора також запитав у батька:

— А правда, що якимось Робін Гуд подужав двадцятьох солдатів шерифа?

— Та ні ж бо, цілу сотню! — пожартував батько, взяв лопату і замахав нею, наче мечем.

Аж тут знадвору почулося якесь шарудіння. Мачів батько міцно стиснув лопату, боячись, що то прийшли шерифові люди. Він підійшов до дверей і рвучко їх відчинив...

...Однак на подвір'ї нікого не було. Зате на дверях висіла шовкова торбинка, вщерть набита блискучими монетами.

Такі самі торбинки познаходили на своїх дверях й інші мешканці села.

— Це Робін Гуд залишив нам гроші, — лунало звідусіль.

— Хай благословить його Господь! — вигукнув хтось у відповідь.

— Маче! — гукнув батько. — Швидше йди поглянь!

Та хлопчик і сам уже помітив. Він якраз сидів біля вікна, тож бачив, як з даху на дах сільських хатинок хтось стрибає.